

KRISTUSJOURNALEN

Guds makt ges åt människorna

nr 006 14 oktober 2012

ett e-brev från Bokförlaget Reformatio

Jesus kaller syndere, Si det trøstens ord til alle, som har glemt sin Skapermann Og i synd og last vil falle. Denne redning kom og se: Jesus kaller syndere.

2. Nåden har vi ei fortjent, Men vi Bibelordet hører: Kom innen det blir for sent! Åpne står oss nådens dører Har du falt så, Kom og se! Jesus kaller syndere.

3. Når et får du mistet har Søker du til det er funnet. Ennå mer gjør Gud vår Far: Med Guds Sønns blod er oss vunnet Fri og full forlatelse. Jesus kaller syndere.

4. Kom nå alle, roper han Ut til alle sorgens sjeler. Det er bare Han som kan Til Guds barn forvandle trelle. Tro det, skjønt du ei kan se: Jesus kaller syndere.

5. Fattig, syndig, ond i meg. Din forlatelse uverdige, Våger jeg meg frem til deg, Som har verden gjort rettferdig. Det er trøst til lyttere: Jesus kaller syndere.

6. Jesus kaller syndere. Også jeg får ta det til meg. Også jeg får Sønnen se, som erklærer meg rettferdig, Ansikt imot ansikt, se, Jesus kaller syndere.

E. Neumeister

P. Jonsson

K. E. Jonsson (Psalmene finnes på svenska i Luthersk Psalmbok)

JESU BEFALLNING BOTAR EN LAM

Han steg i en båt och for över och kom till sin egen stad.

2. Och se, de förde till honom en lam som låg på en bädd. När Jesus nu såg deras tro, sade han till den lame: "Var vid gott mod, mitt barn, dina synder är förlåtna."

3. Och se, somliga av de skriftlärda sade för sig själva: "Han hädar."

4. När Jesus såg deras tankar, sade han: "Varför har ni onda tankar i era hjärtan?"

5. Vilket är lättast att säga: Dina synder är förlåtna eller att säga: Res dig upp och gå?

6. Men för att ni skall veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder" - han sade till den lame: "Res dig upp, tag din bädd och gå hem!"

7. Då reste han sig upp och gick hem.

8. När folket såg det, bävade de och prisade **Gud, som hade gett sådan makt åt människorna.**

Matt. 9:1-8

MAKTEN ATT FÖRLÅTA SYNDER

Detta evangelium handlar främst om den stora och höga trosartikeln om syndernas förlåtelse. Förstår man den rätt, så blir man, med dennas hjälp en rätt kristen, och får evigt liv. Därför är det också nödvändigt att man ihärdigt, och utan att vända om, utlägger den inom kristenheten. Detta måste ske genom att den läres rent och klart, samt genom en grundlig förståelse för den. För detta är de kristnas enda, högsta och svåraste konst. Där har vi tillräckligt att lära oss, så länge vi lever, så att ingen behöver söka efter något nytt, högre och bättre.

För att rätt få begrepp om det, så måste man ha förmågan att noga och väl kunna skilja mellan två regementen, eller två slags fromhet. Den ena rättfärdigheten är den här på jorden. Den har Gud också sänt och författat i den andra tavlan av de tio budorden. Den kallas en världslig eller mänsklig rättfärdighet och syftar till att vi, här på jorden, kan leva tillsammans, och använda de gåvor, som Gud har gett oss. Han älskar att vi också, i detta livet, i rätt ordning, skall leva våra dagar i frid, enighet och stillhet, så att var och en gör det som han har fått befallning om, och att ingen gör intrång i en annans ämbete, ägodelar eller person. Därför lovar han också, att i detta, lägga sin välsignelse, när han säger i 3 Mos. 18:5: "Den människa som gör dem skall leva genom dem", det är, den som på jorden och inför världen är from, han skall också få njuta det till godo, och det skall gå honom väl, och han skall länge få leva...

Kort sagt, är det detta som menas med fromhet här på jorden, och därav består hela dess karaktär. Härtill fordras nu, nödvändigtvis, att man driver det väl, och förmanar människorna att,

var och en, i sin stad, själv hålla sig till det, och att de gör det med lust och kärlek, så att ingen behöver bli trugad till det med tvång och straff. Denna förmaning består nu i att man pålägger, dem han har förordnat och insatt, att hålla Guds bud, och den befallning, som han särskilt har gett åt var och en befattning på jorden. Detta bör man högakta, och av hjärtat fatta lust till att gärna göra, var och en det som tillhör vars och ens befattning...

Det är en dumhet hos oss, att vi bedömer en gärning efter dess utvärtes anseende, och så länge den inte glänsar som något helt enastående, så duger den inte heller. Vi dumbommar ser inte, att Gud just vid sådana oansenliga gärningar har fäst och förbundit den dyrbara skatten, som är hans Ord. Som när han, som sagt, befäller lydnad gentemot föräldrarna, och de utvärtes gärningar, som förekommer i hushållet och den samhälleliga sammanhållningen. Han vill att man skall ta till sig det som något med vilket han själv har uppenbarat sig från himmelen. Vad vill du göra om Kristus själv, synligt, kom ned tillsammans med alla änglar, och befälde dig, att du i ditt hus skulle sopa golvet eller tvätta grytan? Hur salig skulle du då inte känna dig, och av glädje, inte veta, hur du skulle förhålla dig till det! inte för gärningens skull, utan därför att du visste, att du därmed tjänade honom, som är större än himmel och jord.

Om man begrundade detta, och efter Guds Ord såg rätt upp, och insåg, att det inte är någon människa, utan Gud själv i himmelen, som befäller detta, så skulle man springa iväg i full fart, och med största flit och trohet hellre göra en så oansenlig gärning, som det kan tyckas, än någon annan. Men att detta inte sker, det orsakar ingenting annat än att vi skiljer sådana

gärningar ifrån Ordet. Och vi vill inte se på, eller respektera, Guds befallning, utan går omkring som om vi vore blinda och sömniga, och menar, att det beror på gärningarnas anseende. Och medan vi håller somliga för oansenliga, och strävar efter andra, som lyser oss mer i ögonen, så blir vi lata och tröttnar på de rätta, och utför dem inte med kärlek, trohet och lydnad. Inte heller gör vi oss samvete när vi låter dem bli liggande. Därmed tillfogar vi vår nästa skada, otrohet och förtret, och åsamkar oss själv all plåga, vrede och olycka.

Detta bör ingå i vår lära, så att man driver denna utvärtes rättfärdigheten både med hot och förmaning, och inte låter den ringaktas. Den som föraktar det, han har föraktat Gud och hans Ord...

Utom denna utvärtes fromheten är ytterligare en annan. Den relaterar inte till livet här på jorden, utan gäller inför Gud allena, samt leder och föder oss till det liv, som kommer efter detta... Men denna senare rättfärdigheten går både högt och vitt över allt det som är på jorden, och har inte att göra med några våra egna gärningar. Hur skulle den kunna det, när allt det kroppen kan göra, och som heter gärning, redan äger rum i den nyss omtalade utvärtes rättfärdigheten.

Denna inför Gud gällande rättfärdigheten är nu den, som man kallar Guds nåd, eller syndernas förlåtelse, om vilken Kristus talar i detta och flera Evangelier. Denna är nu ingen jordisk, utan en himmelsk rättfärdighet. Den kommer inte av någon vår egen gärning och förmåga, utan är endast Guds verk och nådegåva. Den mänskliga fromheten kan visst undgå straffet och bödelns hand, samt åtnjuta världsliga förmåner. Men den kan aldrig hinna så långt, att den vinner Guds nåd och syndernas

förlåtelse. Därför, om vi än har den, så måste vi dock ha något som är mycket högre, och kan bestå inför Gud, frälsa ifrån synden och ett ont samvete, samt ta oss ifrån döden till evigt liv...

Jag har nu i så många år själv lärt ut och drivit denna sak med all ihärdighet, med predikande, med skrivande och med läsande etcetera, mer än någon av dem som inbillar sig att de är så fullärda. Och ändå kan jag inte berömma mig för att vara mästare i det. Utan jag har orsak att vara glad åt, att jag tillsammans med andra nybörjare, får bli en lärjunge i det...

Orsaken är den, att förnuftet inte kan komma högre än till en utvärtes fromhet i gärningar, inte heller begriper det trons rättfärdighet. Utan ju skarpare och klokare det är, desto mer håller det sig till gärningarna, och vill bygga på dem. När man har kommit i nöd och anfäktning, och samvetet har kommit i klämme, så kan ingen låta bli än att se sig omkring, efter gärningar, med vilka man kan rädda sig, och vilka man kan förlita sig på. Då letar man fram och räknar upp många goda gärningar, sådana man gärna ville göra eller det heter att man har gjort. När man då inte finner några, så börjar hjärtat bli modfällt och fyllt med tvekan...

Man bör väl därför fatta denna lära så, att man framhåller, att vår fromhet inför Gud består i det, att vi åtnjuter syndernas förlåtelse. Så, vi måste arbeta oss loss ifrån oss själv, svinga oss upp över förnuftet (som disputerar med oss, och förebrår oss både våra synder och goda gärningar) och hålla oss så högt upp att vi varken ser eller vet av något annat. Ja, så att vi sätter nåden och förlåtelsen, inte endast emot synden, utan också emot goda gärningar, och utesluter all mänsklig rättfärdighet och helighet. Människan står alltså under dubbel ordning: utvärtes

och vad detta livet angår, bör hon vara from och göra goda gärningar. Men när hon vill sträcka sig upp över detta livet och handla med Gud, då bör hon veta, att varken hennes synd eller fromhet gäller för något. Och fastän hon känner av sina synder, som kväljer hennes samvete, och lagen också kräver goda gärningar, så bör hon likväl varken höra eller se efter något av det, utan svara oförskräckt: har jag synd, så har Kristus förlåtelse. Ja, jag sitter på den tron, där synden inte kan nå mig...

Om du nu vill bli kvitt synderna, så låt bli att söka fram några gärningar, eller tillfyllestgörelser, till att bära fram inför Gud. Utan kryp endast in under denna Kristus. Svep in dig i honom, som den, som har tagit ifrån dig, och har lagt på sig dina synder. Så att du ej behöver vara rädd för dem, eller ha med dem att göra. Han är "Guds Lamm", säger Johannes 1:29, "som borttager världens synd", och som Petrus talar i Apg. 4:12, är "inte något annat namn under himmelen givet åt människorna genom vilket vi skall bli saliga". Därför blir vi också alla kallade kristna för att vi har honom med hela hans förtjänst och alla hans nådeskatter, men inte genom vårt bemödande eller gärningar. Detta kan väl göra en till en helig Karthäuser-, Fransiskaner-, eller Augustinermunk, och en som har namn om sig av vidskeplig lydnad etcetera. Dock, det kan aldrig göra någon till en rätt kristen. Se, detta är det andra stycket, som hör till predikan om denna artikeln.

Det tredje stycket handlar om hur eller varigenom en sådan rättfärdighet blir oss meddelad, så att vi får denna skatt, som Kristus har förvärvat oss?... Detta stycket, nämligen det utvärtes Ordet och dess predikan i kristenheten, är som medel, nödvändigt för erhållandet av syndernas förlåtelse och den kristna

rättfärdigheten. Genom detta medel blir Kristus och hans nåd uppenbarad för oss, och förklarad, och man kan säga, lagd, i famnen på oss. Utan detta medel skulle aldrig någon kunna bli medveten om skatten. Hur skulle man kunna veta, eller i vilken människas hjärta skulle den tanken någonsin kunna uppstå, att Kristus, Guds Son, har kommit ned från himmelen för vår skull, för oss dött och uppstått ifrån de döda, samt förvärvat och gett oss syndernas förlåtelse och evigt liv, om inte Kristus själv lät det öppet förkunnas och predikas? Och även om Kristus genom sitt lidande och sin död har införskaffat oss denna skatt, så skulle dock ingen kunna få njuta av den, eller få den, om inte Kristus genom sitt Ord lät utbjuda, framställa och liksom föra hem den till oss i huset. Annars vore alltsammans fåfängt, vad han har gjort och kostat på det, och inget annat, än att ha grävt ned en stor skatt i jorden, som ingen kände till, eller letade efter, för att få nytta av.

Jag har därför alltid drivit den läran, att man först och främst måste få tillgång till det uppenbarade Ordet och fatta det med öronen, om den Helige Ande skall komma i hjärtat. Med och genom sitt Ord upplyser Han hjärtat, och verkar tron. Så, tron kan varken tas emot eller bestå utan hörande av evangelium och den utvärtas predikan. På det sättet både startar, och förökas, tron. Därför bör var och en akta sig för de vidriga andar, som antingen betraktar det som så värdelöst, att det varken skulle vara nödvändigt eller nyttigt för tron. Eller också blir de genast fullärda i det, och tröttnar, tills de slutligen avfaller ifrån det. De behåller ingenting av Kristus och tron...

Fariséerna visste väl, att det var Guds verk, och att det endast hörde till hos Gud, att förlåta synder. Därför höll de Kristus för

en Guds försmädare, när han, som människa, ville förlåta synder. Synderna förlåtes på två sätt. Först, när de utdrivs ur hjärtat, och nåden ingjuts. Detta görs uteslutande av Gud. För det andra, när syndernas förlåtelse förkunnas, vilket också den ena människan gör för den andra. Men Kristus gör här bägge delarna. Han ger Anden invärtes i hjärtat, och utvärtes förkunnar han det med Ordet. Detta senare är nu att förlåta med Ordet, samt en kungörelse och uppenbar predikan om den invärtes förlåtelsen.

Denna makten har alla människor, som är kristna och döpta. De prisar därmed Kristus, att de har det ordet, "förlåta synder", så att säga, i sin mun, så att de kan säga, när de vill, och så ofta det behövs: Se, o människa, Gud erbjuder dig sin nåd och förlåter dig alla dina synder, "var vid gott mod, dina synder är dig förlåtna". Tro det allenast, så är det säkert, eller vad ord man annars vill använda. Denna rösten skall inte återvända bland de kristna förrän på den yttersta dagen: "Dina synder förlåtas dig, var glad och förtrösta!" Detta har en kristen alltid i munnen, och framför det ordet hörbart, genom vilket också synderna blir förlåtna. Alltså, och på detta sättet, **har en kristen makt till att förlåta synder**. Därför, om jag säger till dig; Dina synder förlåtas dig, så håll det för så säkert, som om Gud själv sade det till dig. För vem ville göra det, om ej **Kristus själv hade stigit ned och lagt det i min mun**, och sagt, att den ene skall förlåta, de andra, deras synder? Så som när han säger, Joh. 20:22, 23: "Tag emot den Helige Ande! De som ni förlåter synderna, de är förlåtna, och de som ni binder i synderna är bundna i dem." Och på ett annat ställe, Matt. 18:19, 20: "Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader som är i himmelen. Där två eller tre

är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” Dessa orden gör det, och lär inte slå fel.

Men om det inte fanns någon människa på jorden, som förlät synder, utan om det endast fanns lagar och gärningar, o, hur jämmerligt skulle det inte då stå till med ett uselt och bedrövat samvete! Men nu, när Gud fyller vars och ens mun, så att den ene kan säga till den andre: Dina synder förlåtas dig, du må vara, var du vill, så är verkligen det gyllene året inne nu. Jag kan så trotsa synden och vara pockande, genom att jag kan säga till min broder, som befinner sig i ångest över sina synder: Var glad och förtrösta, min broder, dina synder förlåtas dig, och fastän jag inte kan ge dig den Helige Ande och tron, så kan jag dock förkunna för dig om det. Tror du det, så har du det. De som Gud då skänker denna nåden, de lovar och prisar Gud, såsom de också gör här i Evangelium. Detta heter, att Gud har gett människor makt att förlåta synder; och det är att föröka Kristi rike, att få trösta och upprätta samveten; och det gör vi genom Ordet. Gud give, att vi också måtte med hjärtats tro omfatta det!

Martin Luther, i utdrag, från en predikan på den 19 söndagen efter Trinitatis

Översättning från tyska (1873): And. Borg

Översättning från äldre svenska: K. E. Jonsson

GUDS ORDS KRAFT OCH NYTTA

Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen; Herrens vittnesbörd är fast och gör den enfaldige vis.

9. Herrens befallningar är rätta och ger glädje åt hjärtat; Herrens bud är klart och upplyser ögonen.

10. Herrens fruktan är ren och består evinnerligen; Herrens rätter är sanning, allesammans rättfärdiga.

11. De är dyrbarare än guld, ja, än fint guld i mängd; de är sötare än honung, mer än renaste honung.

Ps. 19:8-11

Se, jag längtar efter dina befallningar; behåll mig vid liv genom din rättfärdighet.

41. Din nåd komme över mig, Herre, din frälsning efter ditt ord;

42. så kan jag ge den svar, som försmädar mig; ty jag förtröstar på ditt ord.

43. Ryck aldrig sanningens ord bort ifrån min mun, ty jag hoppas på dina domar.

44. Jag vill hålla din lag beständigt, alltid och evinnerligen.

45. Låt mig vandra i frihet, ty jag begrundar dina befallningar.

92. Om din lag inte hade varit min lust, så hade jag förgåtts i mitt elände.

93. Aldrig skall jag glömma dina befallningar, ty genom dem har du behållit mig vid liv.

94. Jag är din, fräls mig; ty jag begrundar dina befallningar.

Ps. 119:40-45, 92-94

EVANGELIUM FÖR DE BARNSLIGA

”Den som inte tar emot Guds rike som ett litet barn kommer aldrig dit in.” Därmed har Jesus lärt oss, att vi först måste bli barnsliga, innan vi kan fatta vad evangelium är. Vårt eget förnuft däremot är ett hinder. Den, som inte vill tro annat, än vad förnuftet fattar, måste avskaffa alla trosartiklar.

Skriften lär, att Gud är en och Gud är tre personer. Förnuftet invänder: Hur kan en vara tre? Här måste en kristen omvända sig och bli som barn och säga: Nej, jag kan inte fatta det, och med mitt förnuft kan jag inte tro det, men jag är så barnslig, att Kristus och hans ord får gälla för mer än mitt förnuft. Skriften lär, att Gud och människa i Kristus är förenade i en enda person. Detta kan förnuftet inte hålla ihop. Skulle Gud ha kunnat vara nio månader i jungfrun Marias livmoder? Skulle Gud, som är odödlig, verkligen ha kunnat dö på korset och bli lagd som ett lik i graven? Kan en människa av kött och blod verkligen ha varit upp till himmelen och tagit plats på det gudomliga Majestätets högra sida? Vi måste säga: Vi är alldeles för barnsliga för att kunna fatta detta med vårt förnuft. Därför får vi i vår barnslighet lita på Guds ord mer än på vårt förnuft.

Förnuftet ser bara vatten i dopet och bara bröd och vin på altaret. Men vi får lämna förnuftet utanför och bli så barnsliga, att vi tror vad Guds ord säger, att dopets vatten gör oss saliga och att allt bröd och vin på altaret är inneslutet i Jesu ord: Ät och drick, detta är min kropp, detta är mitt blod! Eller vad säger förnuftet om avlösningen? ”Hur kan en människa förlåta synder?” Man måste väl i sitt inre känna med sig, att man är rätt omvänd, annars gäller det väl inte? Då svarar vi tväremot alla förnuftiga invändningar: Vi är så barnsliga, att vi tror mer på

Kristus och hans ord, än vi tror på vår egen omvändelse. Kristus visste, vad han sade, när han instiftade avlösningen, och han står vid sitt ord. Vi är så barnsliga, att vi tror det. Vi tror på evangelium för de barnsliga.

Vi tror på honom, som sade: "Jag prisar dig Fader, himmelens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de barnsliga."

Per Jonsson (1928-1998)

GÖR DETTA BEFALLER KRISTUS

Du ser alltså, att friheten inte är given till, att man skall förakta sakramentet. Det kallar jag förakt, om man utan att ha någonting förhinder, låter så lång tid gå, under vilken man inte begär sakramentet. Vill du ha sådan frihet, så ha lika gärna en ännu större frihet, nämligen att du inte är någon kristen och inte behöver tro och be. Det ena är lika mycket Kristi bud som det andra. Men vill du vara en kristen, så måste du också ibland efterkomma och lyda detta bud. För ett sådant bud borde ju beveka dig till självbesinning och till att tänka: "Se, vad är jag för en kristen? Vore jag en rätt kristen, så borde jag ju hysa någon längtan efter det som min Herre har befallt mig att göra."

Från Martin Luthers Stora Katekes

Från Limfjorden i väst till Nyland i öst. Från Troms fylke i nord till Österlen i syd; Här finns *Kristusjournalens* läsare.

Denna pdf är i sin oförändrade form helt fri för vidare spridning.

Ändringar samt övrig form av publicering/mångfaldigande är förbehållet Bokförlaget Reformatio.

Skicka gärna in synpunkter på innehållet till förlaget.

Skriv till e-adressen: reformatio plus at-tecknet plus ownit.nu

Den som önskar att stödja den fortsatta verksamheten kan skicka en gåva till PG 175079-3.

© Bokförlaget Reformatio [REFORM:at^hSIU]
